

Zbornik sudske prakse

MIŠLJENJE NEZAVISNOG ODVJETNIKA
ATHANASIOSA RANTOSA
od 31. ožujka 2022.¹

Predmet C-168/21

Procureur général près la Cour d'appel d'Angers (Glavni državni odvjetnik pri Žalbenom sudu u Angersu)
protiv
KL

(zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Cour de cassation (Kasacijski sud, Francuska))

„Zahtjev za prethodnu odluku – Policijska i pravosudna suradnja u kaznenim stvarima – Europski uhidbeni nalog – Okvirna odluka 2002/584/PUP – Članak 2. stavak 4. i članak 4. stavak 1. – Uvjet dvostruke kažnjivosti – Provjera koju provodi pravosudno tijelo države članice izvršenja – Sastavni elementi kaznenog djela različiti u državi članici izdavanja i državi članici izvršenja – Kazna izrečena za jedinstveno kazneno djelo koje se sastoji od više djela od kojih neka ne predstavljaju kazneno djelo u državi članici izvršenja – Povelja Europske unije o temeljnim pravima – Članak 49. stavak 3. – Načelo proporcionalnosti kazne”

I. Uvod

1. U pravu Europske unije uvjet dvostruke kažnjivosti može se definirati na način da je ponašanje koje je predmet suradnje kazneno djelo u državi koja je podnijela zahtjev (ili državi članici izdavanja) i u državi članici kojoj je podnesen zahtjev (ili državi članici izvršenja)². U određenim slučajevima, predaja tražene osobe u okviru europskog uhidbenog naloga (u daljnjem tekstu: EUN) može se uvjetovati poštovanjem tog uvjeta dvostruke kažnjivosti.

2. U ovom su predmetu talijanska pravosudna tijela izdala EUN u svrhu izvršenja osuđujuće presude koja se, među ostalim, odnosi na jedinstveno kazneno djelo koje se sastoji od više djela koja čine isto protupravno postupanje. Sud koji je uputio zahtjev, Cour de cassation (Kasacijski sud, Francuska) pita mogu li pravosudna tijela države članice izvršenja, odnosno Francuske, odbiti izvršenje tog EUN-a na temelju članka 2. stavka 4. i članka 4. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584/PUP³ te članka 49. stavka 3. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja).

¹ Izvorni jezik: francuski

² Vidjeti Flore, D. i Bosly, S., *Droit pénal européen*, 2. izdanje, Larcier, Bruxelles, 2014., str. 580., br. 1013. O razvoju uvjeta dvostruke kažnjivosti vidjeti mišljenje nezavisnog odvjetnika M. Bobeka u predmetu Grundza (C-289/15, EU:C:2016:622, t. 31. do 40.).

³ Okvirna odluka Vijeća od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (SL 2002., L 190, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 83. i ispravak SL 2013., L 222, str. 14.)

3. U tom pogledu, taj sud ističe, s jedne strane, da su sastavni elementi tog kaznenog djela različiti u tim dvjema državama članicama i, s druge strane, da se za određena djela obuhvaćena navedenim kaznenim djelom ne može izreći kazna u državi članici izvršenja. Sud je tako pozvan pojasniti doseg uvjeta dvostruke kažnjivosti kako je predviđen Okvirnom odlukom 2002/584.

4. U ovom ću mišljenju predložiti Sudu da na postavljena pitanja odgovori da, u uvjetima koje je opisao sud koji je uputio zahtjev, odredbe te okvirne odluke dovode do izvršenja toga EUN-a.

II. Pravni okvir

A. *Pravo Unije*

5. U skladu s uvodnim izjavama 6., 10. i 12. Okvirne odluke 2002/584:

„(6) [EUN], predviđen ovom Okvirnom odlukom, prva je konkretna mjera u području kaznenog prava kojom se primjenjuje načelo uzajamnog priznavanja, koje Europsko vijeće smatra „kamenom temeljcem” pravosudne suradnje.

[...]

(10) Mehanizam [EUN-a] temelji se na visokoj razini povjerenja između država članica. Njegova primjena može biti suspendirana samo u slučaju da neka država članica ozbiljno i neprekidno krši načela iz članka 6. stavka 1. [UEU-a]. Kršenje utvrđuje Vijeće u skladu s odredbama članka 7. stavka 1. spomenutog Ugovora, s posljedicama predviđenima u članku 7. stavku 2.

[...]

(12) Ova Okvirna odluka poštuje temeljna prava i načela priznata u članku 6. [UEU-a], koja se odražavaju i u [Povelji], a posebno u njezinu poglavlju VI. [...]

6. Člankom 1. te okvirne odluke, naslovljenim „Definicija [EUN-a] i obveza njegova izvršenja”, propisuje se:

„1. [EUN] je sudska odluka koju izdaje država članica s ciljem uhićenja i predaje tražene osobe od strane druge države članice, zbog vođenja kaznenog progona, izvršenja kazne zatvora ili naloga za oduzimanje slobode.

2. Države članice izvršavaju svaki [EUN] na temelju načela uzajamnog priznavanja u skladu s odredbama ove Okvirne odluke.

3. Ova Okvirna odluka ne mijenja obvezu poštovanja temeljnih prava i temeljnih pravnih načela sadržanih u članku 6. [UEU-a].”

7. U članku 2. navedene okvirne odluke, naslovljenom „Područje primjene [EUN-a]”, predviđeno je:

„1. [EUN] može biti izdan u slučajevima počinjenja djela za koja je, u skladu s pravom države članice koja ga izdaje, propisana najviša kazna zatvora ili [mjera oduzimanja slobode u najvišem

propisanom trajanju] od najmanje 12 mjeseci ili za koja je izrečena [kazna ili mjera oduzimanja slobode u trajanju] od najmanje četiri mjeseca.

2. Sljedeća kaznena djela, ako su kažnjiva u skladu s pravom države članice koja izdaje uhiđbeni nalog, propisanom najvišom kaznom zatvora ili oduzimanjem slobode od najmanje tri godine i [kako] su utvrđena pravom države koja izdaje uhiđbeni nalog, u skladu s odredbama ove Okvirne odluke i bez provjere dvostruke kažnjivosti djela, predstavljaju razlog za predaju osobe na temelju [EUN-a]:

[...]

4. Za kaznena djela koja nisu obuhvaćena stavkom 2., tražena osoba može biti predana pod uvjetom da djela zbog kojih je izdan [EUN] predstavljaju kazneno djelo u skladu s pravom države članice izvršenja, bez obzira na elemente ili opis kaznenog djela.”

8. Članak 4. te okvirne odluke, naslovljen „Razlozi za moguće neizvršenje [EUN-a]”, u stavku 1. određuje:

„Pravosudno tijelo izvršenja može odbiti izvršenje [EUN-a]:

1. ako u jednom od slučajeva iz članka 2. stavka 4. djelo na kojem se temelji [EUN] ne predstavlja kazneno djelo prema pravu države članice izvršenja; [...]

[...]”

B. Francusko pravo

9. Članak 695-23 Codea de procédure pénale (Zakonik o kaznenom postupku), u verziji koja se primjenjuje u glavnom postupku, glasi:

„Izvršenje [EUN-a] također se odbija ako djelo koje je predmet navedenog uhiđbenog naloga ne predstavlja kazneno djelo prema francuskom zakonu.

Odstupajući od prvog stavka, [EUN] se provodi bez provjere dvostruke kažnjivosti djela koja se stavljaju na teret ako su predmetna postupanja, u skladu sa zakonom države članice izdavanja, kažnjiva kaznom zatvora u trajanju jednakom ili duljem od tri godine ili mjerom oduzimanja slobode sličnog trajanja i ulaze u jednu od kategorija kaznenih djela predviđenih člankom 694-32.

Kada se primjenjuju odredbe prethodnog stavka, pravna kvalifikacija činjenica i određivanje kazne ulaze u isključivu ocjenu pravosudnog tijela države članice koja izdaje uhiđbeni nalog.

[...]”

III. Glavni postupak, prethodna pitanja i postupak pred Sudom

10. Talijanska pravosudna tijela izdala su 6. lipnja 2016. EUN protiv osobe KL radi izvršenja kazne u trajanju od dvanaest godina i šest mjeseci zatvora koju je Corte d'appello di Genova (Žalbeni sud u Genovi, Italija) izrekao presudom od 9. listopada 2009., koja je postala izvršna 13. srpnja 2012. nakon što je Corte suprema di cassazione (Vrhovni kasacijski sud, Italija) 13. srpnja 2012. odbio žalbu osobe KL.

11. Ta je presuda odgovarala kumulaciji četiriju kazni izrečenih za sljedeća četiri kaznena djela: organiziranu oružanu pljačku (jedna godina zatvora), uništavanje i pljačku (deset godina zatvora), nošenje oružja (devet mjeseci zatvora) i posjedovanje eksplozivnih naprava (devet mjeseci zatvora).

12. Kad je riječ osobito o kaznenom djelu koje je kvalificirano kao „uništavanje i pljačka” iz članka 419. Codicea penale (talijanski Kazneni zakonik)⁴, u EUN-u su opisane okolnosti njegova počinjenja kako slijedi: „prilikom sudjelovanja, zajedno s drugim sudionicima kojih je bilo više od pet, u prosvjedu protiv sastanka na vrhu skupine G8, [osoba KL] počinila je radnje uništavanja i pljačke u okolnostima u kojima je, s obzirom na mjesto i vrijeme, postojala objektivna opasnost za javni poredak; nekoliko slučajeva oštećenja gradske infrastrukture i javnog vlasništva s takvom štetom koja se nije mogla precizno odrediti, ali ne manjom od nekoliko stotina milijuna lira [talijanskih (ITL) (deseci tisuća eura)]; oštećenje, pljačka i uništenje požarom kreditnih institucija, vozila i drugih trgovina, uz otegotnu okolnost da je uključenim osobama prouzročena znatna imovinska šteta”.

13. Iz presude Cortea d'appello di Genova (Žalbeni sud u Genovi) od 9. listopada 2009. proizlazi da je osoba KL odgovorna za „uništavanje i pljačku” što uključuje sedam djela izvršenih tijekom istog protupravnog postupanja, odnosno za oštećenje gradske infrastrukture i javnog vlasništva, oštećenje i pljačku gradilišta, potpuno uništenje prostorija kreditne institucije Credito Italiano, potpuno uništenje vozila Fiat Uno požarom, potpuno uništenje prostorija kreditne institucije Carige požarom, potpuno uništenje vozila Fiat Brava požarom i potpuno uništenje i pljačku supermarketa.

14. Osoba KL nije pristala na svoju predaju radi izvršenja EUN-a. Presudom od 23. kolovoza 2019. istražno vijeće Coura d'appel de Rennes (Žalbeni sud u Rennesu, Francuska) zatražilo je dodatne informacije koje se, među ostalim, odnose na presude Cortea d'appello di Genova (Žalbeni sud u Genovi) od 9. listopada 2009. i kasnije presude Cortea suprema di cassazione (Vrhovni kasacijski sud). Presudom od 15. studenoga 2019. to istražno vijeće odbilo je predati osobu KL jer postupak nije sadržavao dokaz o upućivanju Talijanskoj Republici zahtjeva osobe KL kojim je ona zatražila odvjetnika te je naložilo njezino puštanje na slobodu.

15. Presudom od 18. prosinca 2019. Cour de cassation (Kasacijski sud) ukinuo je tu presudu i vratio predmet na ponovno odlučivanje istražnom vijeću Coura d'appel d'Angers (Žalbeni sud u Angersu, Francuska). Presudom od 4. studenoga 2020. to istražno vijeće, s jedne strane, odbilo je predati osobu KL talijanskim pravosudnim tijelima radi izvršenja EUN-a jer je on izdan radi izvršenja kazne zatvora od deset godina izrečene za kazneno djelo koje je kvalificirano kao „uništavanje i pljačka”. S druge strane, zatražilo je dodatne informacije koje se odnose na pojašnjenje talijanskih pravosudnih tijela u vezi s time žele li da se osuđujuća presuda za kaznu

⁴ Taj članak, naslovljen „uništavanje i pljačka”, u verziji koja se primjenjuje u glavnom postupku određuje da: „[o]sim u slučajevima predviđenima člankom 285., radnje uništavanja i pljačke kažnjavaju se kaznom zatvora od osam do petnaest godina. Kazna je stroža ako je kazneno djelo počinjeno u vezi s oružjem, streljivom ili prehrambenim namirnicama na mjestu prodaje ili skladištenja.”

zatvora od dvije godine i šest mjeseci izrečenu za druga tri kaznena djela iz EUN-a izvrši u Francuskoj. Procureur général près la cour d'appel d'Angers (Glavni državni odvjetnik pri Žalbenom sudu u Angersu) i osoba KL žalili su se protiv te presude pred Courom de cassation (Kasacijski sud), sudom koji je uputio zahtjev.

16. Taj sud podsjeća na to da je Sud tumačio uvjet dvostruke kažnjivosti u presudi od 11. siječnja 2017., Grundza (C-289/15, EU:C:2017:4; u daljnjem tekstu: presuda Grundza)⁵ i navodi da je istražno vijeće Coura d'appel d'Angers (Žalbeni sud u Angeru), odbilo predati osobu KL talijanskim pravosudnim tijelima zbog kaznenog djela koje je kvalificirano kao „uništavanje i pljačka”, uz obrazloženje da se dva od sedam djela na kojima se temelji ta kazna, odnosno, s jedne strane, oštećenje prostorija društva Credito Italiano i, s druge strane, oštećenje vozila Fiat Bravo požarom, u Francuskoj ne mogu smatrati kaznenim djelom. To je istražno vijeće iz toga zaključilo da, s obzirom na to da su Corte d'appello di Genova (Žalbeni sud u Genovi) i Corte suprema di cassazione (Vrhovni kasacijski sud) „izrazili nedvosmisleni namjeru” da sedam djela analiziraju kao neodvojivu cjelinu, uvjet dvostruke kažnjivosti nalaže da se odbiju sva neodvojiva djela.

17. Sud koji je uputio zahtjev smatra da iz presude Cortea suprema di cassazione (Vrhovni kasacijski sud) od 13. srpnja 2012. proizlazi da objektivni element kažnjivog djela uništavanja i pljačke iz članka 419. talijanskog Kaznenog zakonika je počinjenje djela uništavanja – neovisno o radnji i načinu – koja dovode do potpunog, neselektivnog, znatnog i temeljitog uništenja velikog broja pokretne ili nepokretne imovine i kojima im se nanosi šteta, na način da se ne prouzroči samo štetu na imovini jednog subjekta ili više njih uključujući i društvenu štetu nastalu napadom na privatno vlasništvo nego i da dođe do određene ugroze i stvarne opasnosti za javni poredak u posebnom smislu dobrog ustroja normalnog odvijanja života građana koji u zajednici izaziva osjećaj mira i sigurnosti. Sud koji je uputio zahtjev iz toga zaključuje da se, u talijanskom kaznenom pravu, kazneno djelo koje je kvalificirano kao „uništavanje i pljačka” odnosi na višestruke, masovne radnje uništenja i oštećivanja koje ne samo da štete vlasnicima navedenih dobara, nego i ugrožavaju javni red i mir čime se narušava normalno odvijanje života građana.

18. Taj sud ističe da u francuskom kaznenom pravu narušavanje javnog reda i mira masovnim uništavanjem pokretne ili nepokretne imovine nije posebno kažnjivo. Kažnjavaju se samo uništavanja, oštećenja i krađe s oštećenjima koji su eventualno organizirani i mogu nanijeti štetu vlasnicima dotične imovine. Stoga se, prema mišljenju navedenog suda, postavlja pitanje je li za ocjenu uvjeta dvostruke kažnjivosti relevantno narušavanje javnog reda i mira koje su kao bitan element kaznenog djela „uništavanja i pljačke” protiv osobe KL utvrdili Corte d'appello di Genova (Žalbeni sud u Genovi) i Corte suprema di cassazione (Vrhovni kasacijski sud).

19. Pod pretpostavkom da je uvjet dvostruke kažnjivosti ispunjen u ovom slučaju, sud koji je uputio zahtjev ističe da Okvirna odluka 2002/584 ne sadržava odredbu koja bi državi članici izvršenja omogućila da odbije predaju dotične osobe jer je kazna koju je izrekla država članica izdavanja neproporcionalna s obzirom na djela zbog kojih je izdan EUN. Osim toga, iako, u skladu s člankom 5. te okvirne odluke, izvršenje EUN-a, koje obavlja pravosudno tijelo izvršenja, može, u skladu s pravom države članice izvršenja, biti podložno uvjetu da država članica koja izdaje EUN u svojem pravnom sustavu ima odredbe o reviziji izrečene kazne, do toga bi došlo samo u slučaju kada je kazneno djelo zbog kojega je izdan EUN kažnjivo doživotnom kaznom zatvora ili doživotnom mjerom oduzimanja slobode. Stoga, čak i ako država članica izvršenja

⁵ U pogledu te presude vidjeti Falkiewicz, A., „The Double Criminality Requirement in the Area of Freedom, Security and Justice – Reflections in Light of the European Court of Justice Judgment of 11 January 2017, C-289/15, Criminal Proceedings against Jozef Grundza”, *European Criminal Law Review*, 2017., sv. 7., br. 3, str. 258. do 274.

smatra da postoje ozbiljne poteškoće u pogledu proporcionalnosti EUN-a, ta država zbog toga ne može odbiti naložiti predaju tražene osobe radi izvršenja kazne koju je izrekla država članica izdavanja.

20. Iako je načelno na državi članici izdavanja da provjeri proporcionalnost EUN-a prije njegova izdavanja, tom se provjerom ne može spriječiti povreda načela proporcionalnosti kada je, kao u ovom slučaju, EUN izdan radi izvršenja kazne koja je izrečena zbog jedinstvenog kaznenog djela koje čini više djela, ali od kojih samo neka predstavljaju kazneno djelo prema pravu države članice izvršenja. Naime, u tom će se slučaju kazna koju je izrekla država izdavanja izvršiti u cijelosti iako je za neka djela koja su sankcionirana tom kaznom predaja isključena. Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, iz toga slijedi da se, iako EUN može biti proporcionalan prilikom izdavanja, ne može isključiti da on to više neće biti prilikom izvršenja.

21. Iz članka 1. stavka 3., u vezi s uvodnom izjavom 12. Okvirne odluke 2002/584, proizlazi da se temeljna prava i temeljna pravna načela koja se odražavaju u Povelji moraju poštovati u okviru EUN-a. U tom pogledu, člankom 49. stavkom 3. Povelje uspostavlja se načelo da strogost kazne ne smije biti nerazmjerna kaznenom djelu.

22. U tim okolnostima, Cour de cassation (Kasacijski sud) odlučio je prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća pitanja:

- „1. Treba li članak 2. stavak 4. i članak 4. stavak 1. Okvirne odluke 2002/584 tumačiti na način da je uvjet dvostruke kažnjivosti ispunjen u situaciji kao što je ona u glavnom postupku, u kojoj je zatražena predaja zbog radnji koje se u državi u kojoj je izdan uhiđbeni nalog kvalificiraju kao uništavanje i pljačka, a sastoje se od djela uništavanja i pljačke koja mogu ugroziti javni red ako u državi izvršenja postoje kažnjiva djela krađe s oštećenjima, uništavanja i oštećenja koja ne zahtijevaju taj element narušavanja javnog reda?
2. U slučaju da na prvo pitanje treba odgovoriti potvrdno, treba li članak 2. stavak 4. i članak 4. stavak 1. Okvirne odluke 2002/584 tumačiti na način da sud države izvršenja može odbiti izvršiti [EUN] izdan radi izvršenja kazne ako utvrdi da su pravosudna tijela države u kojoj je izdan uhiđbeni nalog dotičnu osobu osudila na tu kaznu zbog počinjenja jedinstvenog kaznenog djela koje obuhvaća različita postupanja i da samo dio tih postupanja predstavlja kazneno djelo u državi izvršenja? Treba li prema tome razlikovati jesu li pravosudna tijela države izdavateljice smatrala ta različita postupanja djeljivima ili ne?
3. Nalaže li članak 49. stavak 3. [Povelje] pravosudnom tijelu države članice izvršenja da odbije izvršiti [EUN] ako je, s jedne strane, izdan u svrhu izvršenja jedinstvene kazne zbog jedinstvenog kaznenog djela i ako se, s druge strane, s obzirom na to da određena djela zbog kojih je izrečena ta kazna ne predstavljaju kazneno djelo u pravu države članice izvršenja, predaja može odobriti samo za dio tih djela?”

23. Sud koji je uputio zahtjev zatražio je od Suda da o ovom zahtjevu za prethodnu odluku odluči u ubrzanom postupku koji je predviđen člankom 105. stavkom 1. Poslovnika Suda. Odlukom od 13. travnja 2021. predsjednik Suda odbio je taj zahtjev. Međutim, odlučio je primjenom članka 53. stavka 3. Poslovnika ovom predmetu dati prednost u odlučivanju.

24. Pisana očitovanja podnijeli su osoba KL, francuska i talijanska vlada te Europska komisija. Osoba KL, francuska vlada i Komisija također su iznijeli usmena očitovanja na raspravi održanoj 20. siječnja 2022.

IV. Analiza

A. Prvo prethodno pitanje

25. Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 2. stavak 4. i članak 4. stavak 1. Okvirne odluke 2002/584 tumačiti na način da je uvjet dvostruke kažnjivosti predviđen tim odredbama ispunjen u situaciji u kojoj je EUN izdan zbog djela koja u državi članici izdavanja spadaju pod kazneno djelo koje zahtijeva da se tim djelima narušava javni red i mir kada se za takva djela može izreći kazna i u državi članici izvršenja u kojoj se ne zahtijeva taj element narušavanja javnog reda i mira.

26. Francuska i talijanska vlada te Komisija predlažu da se na to pitanje odgovori potvrdno, dok osoba KL predlaže niječan odgovor.

27. Najprije valja istaknuti da, u skladu s člankom 2. stavkom 4. Okvirne odluke 2002/584, kada je riječ o kaznenim djelima različitima od onih koja su navedena u popisu od 32 kaznena djela iz stavka 2. tog članka, tražena osoba može biti predana pod uvjetom da djela zbog kojih je izdan EUN predstavljaju kazneno djelo u skladu s pravom države članice izvršenja, bez obzira na elemente ili opis kaznenog djela. Drugim riječima, ta odredba dopušta državi izvršiteljici naloga da uvjetuje izvršavanje kazne zahtjevom da se ispuni kriterij dvostruke kažnjivosti⁶. Slijedom toga, članak 4. te okvirne odluke, koji se odnosi na razloge za moguće neizvršenje EUN-a, u svojem stavku 1. točki 1. predviđa mogućnost da pravosudno tijelo izvršenja odbije izvršiti EUN ako nije ispunjen uvjet dvostruke kažnjivosti. Kao što to proizlazi iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje, te su odredbe prenesene u članak 695-23 francuskog Zakonika o kaznenom postupku.

28. U ovom slučaju EUN navodi prirodu i pravni opis obuhvaćenih kaznenih djela te opisuje okolnosti njihova počinjenja na temelju članka 8. stavka 1. točaka (d) i (e) Okvirne odluke 2002/584. U tom pogledu, neka od djela koja se stavljaju na teret osobi KL spadaju pod kazneno djelo koje je kvalificirano kao „uništavanje i pljačka” iz članka 419. talijanskog Kaznenog zakonika. Sud koji je uputio zahtjev navodi da se to kazneno djelo odnosi na višestruke, masovne radnje uništenja i oštećivanja koja ne samo da štete vlasnicima navedenih dobara, nego i ugrožavaju javni red i mir čime se narušava normalno odvijanje života građana. Talijanska je vlada u svojim pisanim očitovanjima navela da članak 419. talijanskog Kaznenog zakonika ne zahtijeva izričito taj uvjet narušavanja javnog reda i mira, nego da on proizlazi iz sudske prakse talijanskih sudova.

29. Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, u francuskom kaznenom pravu narušavanje javnog reda masovnim uništavanjem pokretne ili nepokretne imovine nije posebno kažnjivo. Kažnjavaju se samo uništavanja, oštećenja i krađe s oštećenjima koji su eventualno organizirani i mogu nanijeti štetu vlasnicima imovine.

⁶ Vidjeti u tom smislu presudu Grundza, t. 28.

30. Stoga taj sud želi znati je li uvjet dvostruke kažnjivosti iz članka 2. stavka 4. i članka 4. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584 ispunjen u predmetu kao što je onaj u glavnom postupku. Navedeni se sud pozvao na presudu Grundza, koja se odnosila na tumačenje članka 7. stavka 3.⁷ i članka 9. stavka 1. točke (d)⁸ Okvirne odluke 2008/909/PUP⁹.

31. Kada je riječ o članku 7. stavku 3. potonje okvirne odluke, Sud je u toj presudi podsjetio na to da pri tumačenju odredbe prava Unije u obzir treba uzeti ne samo njezin tekst nego i kontekst u kojem se nalazi te ciljeve propisa kojih je ona dio¹⁰.

32. Kao prvo, prema mišljenju Suda, iz samog teksta navedenog članka 7. stavka 3. proizlazi da dovoljan uvjet nužan u svrhu ocjene dvostruke kažnjivosti proizlazi iz okolnosti da djela koja su dovela do kazne izrečene u državi članici izdateljici naloga predstavljaju također kazneno djelo u državi izvršiteljici naloga i da iz toga slijedi da nije nužno da kaznena djela budu istovjetna u dvjema dotičnim državama članicama¹¹. Sud je dodao da je to tumačenje potkrijepljeno riječima „bez obzira na sastavne elemente ili opis” kaznenog djela kako je predviđeno u državi izvršiteljici naloga, iz čega jasno proizlazi da nije potrebno savršeno podudaranje ni između sastavnih elemenata kaznenog djela – kako je kvalificirano u pravu države izdateljice naloga i u pravu države izvršiteljice naloga – ni u nazivu ili klasifikaciji tog kaznenog djela prema odnosnim nacionalnim pravima¹². Stoga ta odredba uvodi mogućnost nadležnom tijelu države izvršiteljice naloga da *fleksibilno pristupi* ocjeni uvjeta dvostruke kažnjivosti, kako u pogledu sastavnih elemenata kaznenog djela tako i njegovu opisu¹³.

33. Slijedom toga, tijekom ocjene dvostruke kažnjivosti na nadležnom tijelu države izvršiteljice naloga je da provjeri može li se za činjenične elemente na kojima se temelji kazneno djelo, kako su izloženi u presudi koju je izreklo nadležno tijelo države izdateljice naloga, također, kao takve, u slučaju da su se dogodili na području države izvršiteljice, izreći kazna na tom području¹⁴.

34. Kad je riječ o tekstualnom tumačenju, treba utvrditi da je tekst članka 2. stavka 4. i članka 4. stavka 1. točke 1. Okvirne odluke 2002/584 sličan tumačenju članka 7. stavka 3. i članka 9. stavka 1. točke (d) Okvirne odluke 2008/909. Tako se u navedenom članku 2. stavku 4. navodi da predaja može podlijegati uvjetu da *djela zbog kojih je izdan EUN* predstavljaju kazneno djelo u skladu s pravom države članice izvršenja, *bez obzira na elemente ili opis kaznenog djela*. Slijedom toga, tumačenje uvjeta dvostruke kažnjivosti iz prethodne točke ovog mišljenja na isti se način primjenjuje i na Okvirnu odluku 2002/584.

⁷ U skladu s tom odredbom, „[z]a kaznena djela koja nisu obuhvaćena stavkom 1. država članica izvršiteljica naloga može priznati presudu i izvršenje kazne pod uvjetom da se one odnose na djela koja su kaznena djela na temelju prava države članice izvršiteljice naloga bez obzira na njihove sastavne elemente ili opis”.

⁸ Ta odredba propisuje da „[n]adležno tijelo države članice izvršiteljice naloga može odbiti priznavanje presude i izvršavanje kazne u sljedećim slučajevima: [...] [u slučajevima] iz članka 7. stavka 3. i, kada je država članica izvršiteljica naloga dala izjavu na temelju članka 7. stavka 4., [u slučajevima] iz članka 7. stavka 1., presuda se odnosi na djela koja se ne bi smatrala kaznenim djelima na temelju prava države članice izvršiteljice naloga”.

⁹ Okvirna odluka Vijeća od 27. studenoga 2008. o primjeni načela uzajamnog priznavanja presuda u kaznenim predmetima kojima se izriču kazne zatvora ili mjere koje uključuju oduzimanje slobode s ciljem njihova izvršenja u Europskoj uniji (SL 2008., L 327, str. 27.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 111.)

¹⁰ Presuda Grundza, t. 32.

¹¹ Presuda Grundza, t. 34.

¹² Presuda Grundza, t. 35.

¹³ Presuda Grundza, t. 36.

¹⁴ Presuda Grundza, t. 38.

35. Kao drugo, Sud je u presudi Grundza smatrao da kontekst u kojem se nalaze članak 7. stavak 3. i članak 9. stavak 1. točka (d) Okvirne odluke 2008/909 govori u korist takve ocjene dvostruke kažnjivosti¹⁵. Naime, ta okvirna odluka počiva ponajprije na načelu uzajamnog priznavanja, koje prema uvodnoj izjavi 1., tumačenoj u skladu s člankom 82. stavkom 1. UFEU-a, predstavlja „kamen temeljac” pravosudne suradnje u kaznenim stvarima u Europskoj uniji, koja se prema navedenoj uvodnoj izjavi 5. navedene okvirne odluke temelji na osobitom uzajamnom povjerenju među državama članicama u njihove odnosne pravne sustave¹⁶.

36. Sud je dodao da s obzirom na to da je uvjet dvostruke kažnjivosti iznimka od načelnog pravila priznavanja presude i izvršenja kazne, područje primjene razloga za odbijanje priznavanja presude i izvršenja kazne, koji se temelji na nepostojanju dvostruke kažnjivosti, kako je navedeno u članku 9. stavku 1. točki (d) Okvirne odluke 2008/909, treba strogo tumačiti kako bi se ograničilo slučajeve nepriznavanja i neizvršavanja¹⁷. U okviru ocjene dvostruke kažnjivosti, nadležno tijelo države članice izvršiteljice naloga ne mora provjeriti je li povrijeđen zaštićeni interes države izdateljice naloga nego bi li se sličan interes, zaštićen nacionalnim pravom te države članice, smatrao povrijeđenim u slučaju da se predmetno kazneno djelo dogodilo na području države koje je to tijelo dio¹⁸.

37. U ovom slučaju kontekst članka 2. stavka 4. i članka 4. stavka 1. točke 1. Okvirne odluke 2002/584 isti je kao i kontekst članka 7. stavka 3. i članka 9. stavka 1. točke (d) Okvirne odluke 2008/909. Naime, kao što to proizlazi iz uvodnih izjava 6. i 10. te članka 1. stavka 2. Okvirne odluke 2002/584, ona se također temelji na načelu uzajamnog priznavanja¹⁹.

38. Kao treće, iz presude Grundza proizlazi da se u skladu s člankom 3. stavkom 1. Okvirne odluke 2008/909, njome želi utvrditi pravila na temelju kojih država članica, kako bi poboljšala društvenu rehabilitaciju osuđene osobe, priznaje presudu te izvršava kaznu²⁰.

39. Točno je da se u Okvirnoj odluci 2002/584 ne navodi da je njezin cilj olakšati društvenu rehabilitaciju osuđene osobe. Međutim, ta okvirna odluka nastoji – uvođenjem pojednostavljenog i učinkovitijeg sustava predaje osuđenih osoba ili osoba osumnjičenih da su povrijedile kazneni zakon – olakšati i ubrzati pravosudnu suradnju u svrhu pridonošenja ostvarenju cilja dodijeljenog Uniji, da postane područje slobode, sigurnosti i pravde, zasnivajući se pri tome na visokoj razini povjerenja koja mora postojati između država članica²¹. Cilj koji se nastoji ostvariti navedenom okvirnom odlukom je osobito pojednostavljenje i ubrzanje predaja između pravosudnih tijela država članica i poštovanje temeljnih prava predane osobe²². Općenitije, cilj mehanizma EUN-a osobito je borba protiv toga da tražena osoba koja se nalazi na državnom području različitom od

¹⁵ Presuda Grundza, t. 39.

¹⁶ Presuda Grundza, t. 41. i navedena sudska praksa

¹⁷ Presuda Grundza, t. 46.

¹⁸ Presuda Grundza, t. 49.

¹⁹ Vidjeti u tom smislu presudu od 22. veljače 2022., Openbaar Ministerie (Zakonom ustanovljen sud u državi članici izdateljici) (C-562/21 PPU i C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, t. 43. i navedena sudska praksa).

²⁰ Presuda Grundza, t. 50.

²¹ Vidjeti presudu od 26. listopada 2021., Openbaar Ministerie (Pravo na saslušanje od strane pravosudnog tijela izvršenja) (C-428/21 PPU i C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, t. 38. i navedena sudska praksa).

²² Vidjeti presudu od 26. listopada 2021., Openbaar Ministerie (Pravo na saslušanje od strane pravosudnog tijela izvršenja) (C-428/21 PPU i C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, t. 58.).

onog na kojem je navodno počinila povredu ostane nekažnjena²³. Prema mojem mišljenju, ti ciljevi na isti način kao i Okvirna odluka 2008/909 dovode do uskog tumačenja uvjeta dvostruke kažnjivosti koji je predviđen Okvirnom odlukom 2002/584.

40. U tim okolnostima, suprotno onomu što tvrdi osoba KL u svojim pisanim očitovanjima, tumačenje iz presude Grundza može se prenijeti na odredbe Okvirne odluke 2002/584. Stoga, poput onoga što je Sud presudio u toj presudi²⁴, članak 2. stavak 4. i članak 4. stavak 1. te okvirne odluke treba tumačiti na način da se uvjet dvostruke kažnjivosti treba smatrati ispunjenim, kada bi se za činjenične elemente na kojima se temelji kazneno djelo, kako su izloženi u odluci koju je izreklo nadležno tijelo države izdavateljice naloga, kao takve, mogla također izreći kazna na području države izvršiteljice naloga, da su se dogodili na tom području.

41. U ovom slučaju, iz odluke kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku proizlazi da se kazneno djelo koje je u talijanskom pravu kvalificirano kao „uništavanje i pljačka” ne nalazi na popisu 32 kaznena djela iz članka 2. stavka 2. Okvirne odluke 2002/584. U tim okolnostima, na temelju članka 2. stavka 4. i članka 4. stavka 1. te okvirne odluke i u skladu s francuskim pravom, osoba KL može se predati pod uvjetom da djela zbog kojih je izdan EUN predstavljaju kazneno djelo u skladu s pravom države članice izvršenja.

42. U tom pogledu, kao što to ističe sud koji je uputio zahtjev, u talijanskom pravu kazneno djelo kvalificirano kao „uništavanje i pljačka” zahtijeva da se navedenim djelima narušava javni red i mir, za razliku od francuskog prava. Taj sud čak smatra da je riječ o „bitnom elementu” tog kaznenog djela. Međutim, treba utvrditi da zahtjev narušavanja javnog reda i mira spada pod *sastavne elemente* navedenog kaznenog djela, a ne samih djelâ koja su navedena u EUN-u i koja je počinila tražena osoba²⁵. Sud je utvrdio da nije potrebno savršeno podudaranje ni između sastavnih elemenata kaznenog djela, kako je kvalificirano u pravu države izdavateljice naloga i u pravu države izvršiteljice naloga, ni u nazivu ili klasifikaciji tog kaznenog djela prema odnosnim nacionalnim pravima²⁶.

43. Osim toga, također prema sudskoj praksi Suda, u okviru ocjene dvostruke kažnjivosti, nadležno tijelo države članice izvršiteljice naloga mora provjeriti bi li se sličan interes, zaštićen nacionalnim pravom te države članice, smatrao povrijeđenim u slučaju da se predmetno kazneno djelo dogodilo na području države tog tijela²⁷. Kazneno djelo koje je kvalificirano kao „uništavanje i pljačka” djelomično je definirano činjenicom da je uzrokovana šteta na imovini jednog subjekta ili više njih uključujući i društvenu štetu do koje je došlo zbog štete nanese privatnom vlasništvu²⁸. U ovom slučaju, kao što to proizlazi iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje,

²³ Vidjeti presudu od 17. prosinca 2020., Openbaar Ministerie (Neovisnost pravosudnog tijela koje izdaje uhitbeni nalog) (C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, t. 62.).

²⁴ Vidjeti točku 54. presude Grundza.

²⁵ Kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik M. Bobek u svojem mišljenju u predmetu Grundza (C-289/15, EU:C:2016:622, t. 51.), ocjena dvostruke kažnjivosti u biti zahtijeva dva koraka: (1.) *delokalizaciju*, koja uključuje izdvajanje osnovnih značajki djela počinjenog u državi izdavateljici i razmatranje tog djela kao da je počinjeno u državi koja izvršava nalog, i (2.) *podvođenje tih osnovnih činjenica* pod bilo koje odgovarajuće kazneno djelo kako je definirano u pravu države koja izvršava nalog.

²⁶ Vidjeti točku 32. ovog mišljenja.

²⁷ Vidjeti točku 36. ovog mišljenja.

²⁸ Vidjeti točku 17. ovog mišljenja koja se odnosi na odluku kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku. U svojim pisanim očitovanjima osoba KL tvrdi da društvena vrijednost zaštićena kaznenim djelom koje je kvalificirano kao „uništavanje i pljačka” nije poštovanje imovine i vlasništva, nego poštovanje javnog reda i mira. Međutim, prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, pitanja o tumačenju prava Unije koja uputi nacionalni sud unutar pravnog i činjeničnog okvira koji utvrđuje pod vlastitom odgovornošću i čiju točnost Sud nije dužan provjeravati uživaju presumpciju relevantnosti (presuda od 25. studenoga 2021., Finanzamt Österreich (Obiteljska naknada za stručnjaka za razvojnu pomoć), C-372/20, EU:C:2021:962, t. 54.). U tim okolnostima u pogledu utvrđivanja zaštićenog interesa u okviru kaznenog djela koje je kvalificirano kao „uništavanje i pljačka” treba uputiti na odluku kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku.

za djela navedena u okviru tog kaznenog djela u Francuskoj se može izreći kazna, čiji je interes zaštititi vlasnika predmetne imovine. Slijedom toga, interes zaštićen pravom države članice izvršenja sličan je onomu u državi članici izdavanja.

44. Prema tome, činjenica da je narušavanje javnog reda i mira sastavni element kaznenog djela koje je u državi članici izdavanja kvalificirano kao „uništavanje i pljačka” nije relevantna za provjeru toga poštuje li pravosudno tijelo izvršenja uvjet dvostruke kažnjivosti.

45. Stoga predlažem da se na prvo pitanje odgovori da članak 2. stavak 4. i članak 4. stavak 1. Okvirne odluke 2002/584 treba tumačiti na način da je uvjet dvostruke kažnjivosti predviđen tim odredbama ispunjen u situaciji u kojoj je EUN izdan zbog djela koja u državi članici izdavanja spadaju pod kazneno djelo koje zahtijeva da se tim djelima narušava javni red i mir kada se za takva djela može izreći kazna i u državi članici izvršenja u kojoj se ne zahtijeva taj element narušavanja javnog reda i mira.

B. Drugo i treće prethodno pitanje

46. Svojim drugim i trećim pitanjem, koja valja ispitati zajedno, sud koji je uputio zahtjev u biti pita, u slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje, treba li članak 2. stavak 4. i članak 4. stavak 1. Okvirne odluke 2002/584, kao i članak 49. stavak 3. Povelje, tumačiti na način da pravosudno tijelo izvršenja može odbiti izvršiti EUN izdan radi izvršenja kazne u situaciji u kojoj je ta kazna izrečena za djela koja je počinila tražena osoba i koja čine jedinstveno kazneno djelo u državi članici izdavanja iako se za određena od tih djela ne može izreći kazna u državi članici izvršenja.

1. Dopuštenost

47. Talijanska vlada u svojim pisanim očitovanjima navodi da, prema mišljenju istražnog vijeća Coura d'appel d'Angers (Žalbeni sud u Angersu), uvjet dvostruke kažnjivosti nije ispunjen u glavnom predmetu u odnosu na dva od sedam djela koja se navode pod kvalifikacijom „uništavanje i pljačka” iz članka 419. talijanskog Kaznenog zakonika²⁹. To istražno vijeće istaknulo je da se, kad je riječ o tim dvama djelima, osoba KL samo nalazila u blizini kreditne institucije i predmetnog vozila a da pritom nije stvarno sudjelovala u uništenju. Sud koji je uputio zahtjev iz toga je zaključio da, s obzirom na to da je u francuskom pravu kazneno djelo uništavanja, oštećenja ili pogoršanja imovine počinjeno samo ako je optuženik osobno sudjelovao u materijalnoj radnji tog kaznenog djela, navedeno istražno vijeće obrazložilo je svoju odluku prema kojoj za dva djela o kojima je riječ uvjet dvostruke kažnjivosti nije ispunjen.

48. Prema mišljenju talijanske vlade, to istražno vijeće zapravo ne postavlja pitanje primjene uvjeta dvostruke kažnjivosti, nego njegova dokazivanja, smatrajući da nije dokazano da je osoba KL počinila određena djela koja joj se pripisuju. Stoga je drugo i treće pitanje djelomično nedopušteno jer se odnosi na članak 49. Povelje, koji se odnosi na načela zakonitosti i proporcionalnosti kaznenih djela i kazni, iako su se trebala odnositi na članak 48. Povelje, koji se odnosi na pretpostavku nedužnosti i pravo na obranu. Osim toga, s obzirom na to da određena djela koja se u talijanskom pravu kvalificiraju kao „uništavanje i pljačka” u francuskom pravu ne predstavljaju kazneno djelo, u pitanju je članak 49. stavak 1. Povelje, a ne stavak 3. tog članka, na koji se u trećem pitanju poziva sud koji je uputio zahtjev.

²⁹ Ta vlada naglašava da talijansko pravo omogućava kažnjavanje ne samo počinitelja materijalnih radnji nego i svakog tko svojim voljnim ponašanjem, aktivnim ili pasivnim, sudjeluje u počinjenju kaznenog djela.

49. U tom pogledu ističem da je sud koji je uputio zahtjev u svojoj odluci polazio od pretpostavke prema kojoj se za dva od sedam djela koja se osobi KL stavljaju na teret u okviru kaznenog djela koje je kvalificirano kao „uništavanje i pljačka” u francuskom pravu ne može izreći kazna. O toj se pretpostavci, koja proizlazi iz ispitivanja okolnosti počinjenja tih dvaju djela, ne raspravlja u okviru zahtjeva za prethodnu odluku. Naime, svojim pitanjima taj se sud ne pita o dokazivanju činjenica o kojima je riječ, nego o zaključcima koje iz te situacije treba izvući o tumačenju uvjeta dvostruke kažnjivosti, u smislu prava Unije, i o izvršenju predmetnog EUN-a.

50. Točnije, sud koji je uputio zahtjev izražava sumnje u pogledu toga je li taj uvjet ispunjen u predmetu kao što je onaj u glavnom postupku. Stoga, prema mojem mišljenju, jasno je da se postavljena pitanja odnose na tumačenje prava Unije i da je odgovor na ta pitanja koristan i relevantan za rješavanje spora koji se vodi pred tim sudom. Slijedom toga, smatram da su drugo i treće pitanje u cijelosti dopušteni.

2. Meritum

51. U ovom slučaju sud koji je uputio zahtjev želi znati podrazumijeva li poštovanje uvjeta dvostruke kažnjivosti, s obzirom na članak 2. stavak 4. i članak 4. stavak 1. Okvirne odluke 2002/584 i članak 49. stavak 3. Povelje, da sva djela koja se stavljaju na teret u okviru jednog kaznenog djela u državi članici izdavanja moraju predstavljati kazneno djelo i u državi članici izvršenja.

52. Francuska i talijanska vlada te Komisija, s malim odstupanjima, predlažu da se na to pitanje odgovori niječno, dok osoba KL predlaže da se odgovori potvrdno.

53. U tom ću pogledu ispitati doseg uvjeta dvostruke kažnjivosti u slučaju jedinstvenog kaznenog djela (a), a zatim poštovanje načela proporcionalnosti predviđenog u članku 49. stavku 3. Povelje (b).

a) Doseg uvjeta dvostruke kažnjivosti u slučaju jedinstvenog kaznenog djela

54. Najprije, kao što je već istaknuto, iz teksta članka 2. stavka 4. Okvirne odluke 2002/584 proizlazi da nije potrebno *savršeno podudaranje* ni između sastavnih elemenata kaznenog djela, kako je ono kvalificirano u pravu države izdateljice naloga i u pravu države izvršiteljice naloga, ni u nazivu ili klasifikaciji tog kaznenog djela prema odnosnim nacionalnim pravima³⁰. Stoga se tom odredbom ne nalaže da sva djela koja predstavljaju jedinstveno kazneno djelo na koje se odnosi EUN predstavljaju kazneno djelo u državi članici izvršenja.

55. Nadalje, kad je riječ o kontekstu članka 2. stavka 4. i članka 4. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584, važno je podsjetiti na to da ona nastoji, uvođenjem pojednostavljenog i učinkovitog sustava predaje osuđenih osoba ili osoba osumnjičenih da su povrijedile kazneni zakon, olakšati i ubrzati pravosudnu suradnju u svrhu pridonošenja ostvarenju cilja dodijeljenog Uniji da postane područje slobode, sigurnosti i pravde zasnivajući se pri tome na visokoj razini povjerenja koja mora postojati između država članica. Načelo uzajamnog priznavanja izraženo je u članku 1. stavku 2. te okvirne odluke, kojim se utvrđuje pravilo prema kojem su države članice na temelju tog načela dužne izvršiti svaki EUN u skladu s odredbama te okvirne odluke. Iz toga slijedi da pravosudna tijela izvršenja načelno mogu odbiti izvršiti EUN samo zbog taksativno navedenih

³⁰ Vidjeti u tom smislu presudu Grundza, t. 35.

razloga za neizvršenje koji su predviđeni Okvirnom odlukom 2002/584 i da se njegovo izvršenje može uvjetovati samo jednim od uvjeta koji su taksativno propisani u članku 5. te okvirne odluke. Slijedom navedenog, izvršenje EUN-a je načelo, a odbijanje izvršenja zamišljeno je kao iznimka koja se *mora usko tumačiti*³¹. Taj kontekst ide u prilog tumačenju uvjeta dvostruke kažnjivosti prema kojem je dovoljno da samo dio djela koja čine kazneno djelo iz EUN-a podliježe kaznenoj sankciji u državi članici izvršenja.

56. Točno je da, kad je riječ o razlozima za moguće neizvršenje navedenima u članku 4. Okvirne odluke 2002/584, kao što je to istaknuo Sud, iz teksta tog članka, a osobito upotrebe glagola „moći” zajedno s infinitivom glagola „odbiti”, čiji je subjekt pravosudno tijelo izvršenja, proizlazi da ono samo mora raspolagati određenom marginom prosudbe u vezi s pitanjem treba li odbiti izvršenje EUN-a zbog razloga navedenih u tom članku 4.³² Proizlazi da, kada se odluče za prenošenje jednog ili više razloga za moguće neizvršenje predviđenih u članku 4. Okvirne odluke, države članice ne mogu predvidjeti da su pravosudna tijela dužna odbiti izvršenje svakog EUN-a koji je formalno obuhvaćen područjem primjene navedenih razloga a da nemaju mogućnost uzeti u obzir okolnosti svakog pojedinog slučaja³³.

57. U ovom slučaju iz odluke kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku proizlazi da dio djela navedenih u EUN-u, u okviru kaznenog djela koje je kvalificirano kao „uništavanje i pljačka”, potpada pod kaznena djela krađe s uništenjem, uništenja ili oštećenja u državi članici izvršenja. Prema mojem mišljenju, ta situacija ne omogućava pravosudnom tijelu izvršenja da, uključujući i unutar okvira margine prosudbe koja mu se priznaje, odbije izvršiti EUN zbog razloga navedenog u članku 4. stavku 1. točki 1. Okvirne odluke 2002/584.

58. Naposljetku, u skladu s člankom 1. stavkom 1. te okvirne odluke, cilj mehanizma EUN-a jest omogućiti uhićenje i predaju tražene osobe kako, imajući u vidu cilj navedene okvirne odluke, počinjeno kazneno djelo ne bi ostalo nekažnjeno i kako bi se protiv te osobe mogao voditi kazneni postupak ili kako bi mogla izdržati kaznu zatvora koja joj je izrečena³⁴. Međutim, kao što je to istaknula francuska vlada u svojim pisanim očitovanjima, tumačenje koje dovodi do odbijanja izvršenja EUN-a zbog toga što dio djela koja su kažnjiva u državi članici izdavanja ne podliježu kažnjavanju u državi članici izvršenja dovelo bi do toga da se osigura nekažnjavanje osuđene osobe za sva predmetna djela, uključujući ona koja podliježu kažnjavanju u objema državama.

59. U tim okolnostima smatram da je u glavnom predmetu uvjet dvostruke kažnjivosti ispunjen jer se za određena djela iz EUN-a može izreći kazna u državi članici izvršenja. Stoga, i kao odgovor na pitanje suda koji je uputio zahtjev, nije potrebno razlikovati jesu li tijela države članice izdavanja ta različita djela smatrala odvojivima. Taj element, koji se uostalom odnosi na kvalifikaciju kaznenog djela, zapravo nije relevantan za izvršenje EUN-a³⁵.

³¹ Vidjeti u tom smislu presudu od 22. veljače 2022., *Openbaar Ministerie* (Zakonom ustanovljen sud u državi članici izdateljici) (C-562/21 PPU i C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, t. 42. do 44. i navedena sudska praksa).

³² Vidjeti presudu od 29. travnja 2021., X (*Europski uhiđbeni nalog – Ne bis in idem*) (C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, t. 43. i navedenu sudska praksu).

³³ Vidjeti presudu od 29. travnja 2021., X (*Europski uhiđbeni nalog – Ne bis in idem*) (C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, t. 44.).

³⁴ Vidjeti presudu od 13. siječnja 2021., MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, t. 76. i navedena sudska praksa).

³⁵ Pojašnjavam da je talijanska vlada u svojim pisanim očitovanjima tvrdila da, s obzirom na neodvojivu cjelinu različitih djela koja čine kazneno djelo kvalificirano kao „uništavanje i pljačka”, ta djela nije moguće razdvojiti.

b) Poštovanje načela proporcionalnosti iz članka 49. stavka 3. Povelje

60. Sud koji je uputio zahtjev pita se poštuje li se načelo proporcionalnosti, u smislu članka 49. stavka 3. Povelje, kada je EUN izdan radi izvršenja kazne zbog jedinstvenog kaznenog djela koje se sastoji od više djela, ali od kojih samo neka predstavljaju kazneno djelo u državi članici izvršenja. Prema mišljenju tog suda, iako je taj nalog mogao biti proporcionalan prilikom njegova izdavanja, on to više ne mora biti prilikom njegova izvršenja, što bi dovelo do odbijanja predaje tražene osobe.

61. U tom pogledu, čini mi se važnim razlikovati proporcionalnost EUN-a od proporcionalnosti izrečene kazne. S jedne strane, prema sudskoj praksi Suda, kad je riječ o mjeri poput izdavanja EUN-a, kojom se može ugroziti pravo na slobodu osobe o kojoj je riječ, ta zaštita podrazumijeva donošenje odluke koja ispunjava zahtjeve djelotvorne sudske zaštite³⁶. Osim toga, zaštita prava osobe o kojoj je riječ podrazumijeva da pravosudno tijelo koje izdaje nalog provjerava jesu li pretpostavke za izdavanje EUN-a ispunjene i objektivno ispituje, uzimajući u obzir sve elemente koji idu na teret osobi o kojoj je riječ kao i one koji joj idu u korist, a da ne smije biti izložen riziku od vanjskih uputa, osobito onih izvršne vlasti, pri odlučivanju o tome *je li navedeno izdavanje proporcionalno*³⁷. U tom smislu, kao što to navodi sud koji je uputio zahtjev, na državi članici izdavanja je da provjeri proporcionalnost EUN-a prije njegova izdavanja, čime se može ojačati načelo uzajamnog priznavanja. U ovom slučaju taj sud ne tvrdi da je predmetni EUN neproporcionalan.

62. Osim toga, kada je EUN izdan radi izvršenja kazne, njegova proporcionalnost proizlazi iz osuđujuće presude koja se, kao što to proizlazi iz članka 2. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584, treba sastojati od kazne ili mjere oduzimanja slobode u trajanju od najmanje četiri mjeseca³⁸. U glavnom predmetu izrečena kazna dulja je od četiri mjeseca. U tim okolnostima, smatram da je EUN proporcionalan u smislu članka 2. stavka 1. te okvirne odluke.

63. S druge strane, što se tiče proporcionalnosti izrečene kazne, u skladu s odredbama Okvirne odluke 2002/584, države članice izvršenje takvog naloga mogu odbiti samo na temelju razloga za obvezno neizvršenje iz članka 3. te odluke i na temelju razloga za moguće neizvršenje iz članka 4. i 4.a te odluke. Usto, pravosudno tijelo izvršenja EUN-a može to izvršenje uvjetovati samo jednim od uvjeta utvrđenih člankom 5. te okvirne odluke³⁹. Valja utvrditi da eventualna neproporcionalnost kazne nije jedan od razloga za neizvršenje koji su predviđeni Okvirnom odlukom 2002/584.

64. Međutim, kao što je navedeno u članku 1. stavku 3. te okvirne odluke, njezin učinak ne mijenja obvezu poštovanja temeljnih prava i temeljnih pravnih načela sadržanih u članku 6. UEU-a. U tom je smislu Sud naveo da su ograničenja načela uzajamnog priznavanja i povjerenja među državama članicama moguća „u iznimnim okolnostima”. Sud je u vezi s time priznao da pod određenim uvjetima pravosudno tijelo izvršenja može obustaviti postupak predaje uspostavljen tom okvirnom odlukom ako bi takva predaja mogla dovesti do toga da se prema traženoj osobi nečovječno ili ponižavajuće postupa, u smislu članka 4. Povelje⁴⁰. Međutim, čini se da takve iznimne okolnosti u ovom slučaju nisu ispunjene. Naime, sud koji je uputio zahtjev ne poziva se

³⁶ Vidjeti u tom smislu presudu od 13. siječnja 2021., MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, t. 63. i navedenu sudsku praksu).

³⁷ Vidjeti u tom smislu presudu od 13. siječnja 2021., MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, t. 64. i navedenu sudsku praksu).

³⁸ Vidjeti presudu od 12. prosinca 2019., Openbaar Ministerie (Državni odvjetnik pri sudu u Bruxellesu) (C-627/19 PPU, EU:C:2019:1079, t. 38.).

³⁹ Vidjeti presudu od 12. prosinca 2019., Openbaar Ministerie (Švedsko državno odvjetništvo) (C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, t. 36.).

⁴⁰ Vidjeti presudu od 19. rujna 2018., R. O. (C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, t. 39. i 40. i navedena sudska praksa).

na povredu temeljnog prava na pošteno suđenje zajamčenog člankom 47. drugim stavkom Povelje, u pogledu osobe KL, niti na činjenicu da njezina predaja može dovesti do nečovječnog ili ponižavajućeg postupanja u smislu članka 4. Povelje. Osim toga, ne čini mi se da se samom okolnošću da nisu sva djela koja se stavljaju na teret u okviru jedinstvenog kaznenog djela u državi članici izdavanja kazneno djelo u državi članici izvršenja može opravdati utvrđenje nove „iznimne okolnosti” u situaciji kada su se temeljna prava tražene osobe poštovala u državi članici izdavanja.

65. Komisija tvrdi da, ako se na temelju informacija sadržanih u EUN-u ne može zaključiti da su sporne činjenice prema pravu države članice izvršenja bitne činjenice na kojima se temelji taj EUN, pravosudno tijelo izvršenja treba provesti postupak predviđen u članku 15. stavku 2. Okvirne odluke 2002/584⁴¹ kako bi utvrdilo postoji li u pravu države članice izdavanja mogućnost da se kazna naknadno podijeli. Ako je takva podjela kazne moguća, pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog treba otkloniti nedoumice tijela izvršenja izdavanjem novog EUN-a koji je ograničen samo na djela koja predstavljaju kazneno djelo u pravu države članice izvršenja. Nasuprot tomu, ako takva podjela nije moguća u pravu države članice izdavanja, pravosudno tijelo izvršenja treba izvršavati svoju marginu prosudbe uzimajući u obzir, s jedne strane, svoje pravo da se ne pozove na razlog za neizvršenje zbog fakultativne prirode tog prava i, s druge strane, opasnost od nekažnjavanja u slučaju neizvršenja EUN-a. Stoga bi to tijelo iznimno trebalo imati mogućnost odbiti izvršenje EUN-a u slučaju kada su djela zbog kojih je uvjet dvostruke kažnjivosti ispunjen prema pravu države članice izvršenja samo od sporedne važnosti u odnosu na važnost djelâ za koja taj uvjet nije ispunjen.

66. Taj pristup ne smatram uvjerljivim. Naime, kao prvo, Okvirnom odlukom 2002/584 uveden je pojednostavljen i učinkovit sustav predaje osoba osuđenih ili osumnjičenih da su povrijedile kazneni zakon⁴². Slijediti Komisijino tumačenje značilo bi zakomplicirati taj sustav i znatno usporiti postupak predaje tražene osobe. Kao drugo, tom se okvirnom odlukom ne predviđa da država članica izdavanja izdaje novi EUN ako je podjela kazne moguća prema pravu države članice izvršenja, čak i ako se to pravo može znatno razlikovati od jedne do druge države članice. Kao treće, s obzirom na to da je uvjet dvostruke kažnjivosti ispunjen za većinu djelâ o kojima je riječ⁴³ – što u glavnom predmetu nije sporno – pravosudno tijelo izvršenja, prema mojem mišljenju, ne može odbiti izvršenje EUN-a s obzirom na logiku i svrhu navedene okvirne odluke.

67. Naposljetku, osoba KL tvrdi da se s obzirom na ozbiljnost predmetnih djela, razumno može smatrati da bi njezina kazna bila znatno niža da talijanski sud nije uzeo u obzir činjenice koje je kasnije odbacilo pravosudno tijelo izvršenja. Međutim, u situaciji poput one u glavnom predmetu u kojoj je ispunjen uvjet dvostruke kažnjivosti, sâmo pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog treba izvršiti provjeru poštovanja načela proporcionalnosti kazne u smislu članka 49. stavka 3. Povelje, s obzirom na svoje nacionalno pravo.

68. S obzirom na sve prethodno navedeno, predlažem da se na drugo i treće pitanje odgovori da članak 2. stavak 4. i članak 4. stavak 1. Okvirne odluke 2002/584 kao i članak 49. stavak 3. Povelje treba tumačiti na način da pravosudno tijelo izvršenja ne može odbiti izvršenje EUN-a izdanog u

⁴¹ U skladu s tom odredbom, „[a]ko pravosudno tijelo izvršenja utvrdi da su informacije koje je dostavila država članica izdavateljica uhidbenog naloga nedostatne i ne omogućavaju donošenje odluke o predaji tražene osobe, od nje zahtijeva da potrebne dopunske informacije, posebno one u vezi s člancima 3. do 5. te s odredbama članka 8., budu žurno dostavljene te može postaviti rok za njihov primitak, uzimajući u obzir potrebu poštovanja rokova iz članka 17.”

⁴² Vidjeti točku 39. ovog mišljenja.

⁴³ Stoga mi se, u okviru ovog mišljenja, ne čini potrebnim ispitati odgovara li slučaj na koji se poziva Komisija u kojem su djela za koja je ispunjen uvjet dvostruke kažnjivosti sporedna u odnosu na one za koje taj uvjet nije ispunjen.

svrhu izvršenja kazne u situaciji u kojoj ta kazna odgovara počinjenju više djela od strane tražene osobe, koja se kažnjavaju kao jedinstveno kazneno djelo u državi članici izdavanja, iako se za neka od tih djela ne može izreći kazna u državi članici izvršenja.

V. Zaključak

69. S obzirom na prethodna razmatranja, predlažem Sudu da na prethodna pitanja koja je postavio Cour de cassation (Kasacijski sud, Francuska) odgovori na sljedeći način:

1. Članak 2. stavak 4. i članak 4. stavak 1. Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica treba tumačiti na način da je uvjet dvostruke kažnjivosti, koji je predviđen tim odredbama, ispunjen u situaciji u kojoj je europski uhidbeni nalog izdan zbog djela koja u državi članici izdavanja spadaju pod kazneno djelo koje zahtijeva da se tim djelima narušava javni red i mir kada se za takva djela može izreći kazna i u državi članici izvršenja u kojoj se ne zahtijeva taj elementa narušavanja javnog reda i mira.
2. Članak 2. stavak 4. i članak 4. stavak 1. Okvirne odluke 2002/584 kao i članak 49. stavak 3. Povelje Europske unije o temeljnim pravima treba tumačiti na način da pravosudno tijelo izvršenja ne može odbiti izvršenje europskog uhidbenog naloga izdanog u svrhu izvršenja kazne u situaciji u kojoj ta kazna odgovara počinjenju više djela od strane tražene osobe, koja se kažnjavaju kao jedinstveno kazneno djelo u državi članici izdavanja, iako se za neka od tih djela ne može izreći kazna u državi članici izvršenja.